

DENT DE LLEÓ

aa, ee, ii, oo, uu. Bat, bi, iru, ura!

JULEN

A les mares i les àvies que es diuen Maria.

Per a tu, Airun, dent de lleó.

DIAGNÒSTIC

Divendres, 8 d'abril de 2022

La Gina

Després de llegir el whatsapp, la Gina apaga el telèfon. Està esgotada de pair tanta mentida en silenci. La relació amb el Juanjo fa aigües des de fa mesos i no suporta la frustració que representa no saber-ho acabar. Són moltes les vegades que ha intentat parlar-ho amb ell, però tot és converteix en un mur, una paret, un frontó que retorna i tergiversa de forma enverinada cada plantejament que ella proposa. Se sent col·lapsada.

Aquesta nit no esperarà que el Juanjo torni de treballar per parlar de res. Intentarà dormir perquè a quarts de set del matí ha de posar els peus a terra per anar cap a la feina. Quan soni el despertador, el Juanjo probablement ja haurà arribat a casa. La Gina només té el dubte de si aquesta vegada ell haurà fet l'intent de ficar-se al llit col·locat fins a les celles o si, en un atac de

decència, haurà optat per llançar-se al sofà i dissimular un estat lamentable. Afortunadament, fa una temporada que la Gina va aconseguir deixar-li clar que això d'intentar follar-la només entrar per la porta de l'habitació calia anar-ho oblidant, que ho trobava de mal gust i que sempre tindria l'opció d'arreglar-se solet al lavabo, que a ella tant li fotia. La Gina arrossega una enorme sensació de desconexió de la relació, se n'ha cansat. Fa mesos que a aquest final només falta posar-hi data. Però acabar bé les coses no ha sigut mai una de les seves habilitats, sinó al contrari, perquè hi té la mà trencada a fer-ho sempre tard i malament. Al Juanjo, això, no li suposarà cap mal de panxa, perquè creu que té altres problemes més importants per resoldre, i els que impliquen la Gina sembla que darrerament l'hi suen bastant. Pensa que sempre tindrà opció de recuperar-la més endavant mostrant un fals penediment, o provocant llàstima amb l'esperança que la Gina s'emboliqui ella soleta amb allò que sent i no sent.

És cuiner d'ofici. Dels bons. Dels que han sabut entendre cap on navega el sobredimensionat vaixell de la cuina moderna d'una ciutat com Barcelona, l'esclavatge del que se'n diu crear tendència. El Juanjo és d'aquells cuiners amb restaurant propi que signen la

carta i il·luminen el seu nom escrit a la façana, un mèrit guanyat a pols després d'anys feinejant per diferents cuines al costat dels grans del sector, i això, finalment, li ha permès instal·lar-se a primera línia. Els puntals de l'èxit del Juanjo són un local en un emplaçament excel·lent en un dels barris privilegiats de la ciutat, una oferta que sempre satisfà per innovadora, i un equip de comunicació i màrqueting totalment entregat que, alhora, serveix d'escut per amagar les vergonyes personals i el cantó fosc d'un cuiner llest. El Juanjo ha creat una marca pròpia, de les que es fan pagar.

A més del talent, el Juanjo atresora als fogons els vicis del gremi, els tòpics i els altres. La cara B de tot allò que sembla net i impecable. El cercle viciós. Per whatsapp avisa la Gina que a darrera hora han aparegut uns clients dels que ho allarguen, aquells que gasten pasta, i no poden deixar d'atendre'ls perquè fer-los contents pot comportar coses bones. Un parell de païos joves amb noms coneguts i tres noies amb vestits extremats, un grupet que busquen discreció i que marxaran quan els vingui de gust. Això ha explicat a la Gina. Tot mentida. Com altres nits. La realitat és que el Juanjo abaixarà la persiana, abaixarà els llums de l'interior i s'unirà al grup que ha acomodat a la taula més discreta i amagada; beu-

ran whisky bo i s'arbossaran el nas acompanyats d'un paio argentí que, a part de portar cares conegudes al restaurant, és el camell que els proporciona la merda en pols a canvi de bitllets petits. És un divendres qualsevol, com si el dia escollit per col·locar-se fos rellevant. Demà el Juanjo explicarà a la Gina l'èxit d'una de les novetats de la carta de nit, els elogis que va rebre la cua de bou desossada i cuita a baixa temperatura amb salsa de no sé què i que es desfà només amb la mirada. També, i per descomptat, es vanterà dels diners que va fer entrar a la caixa. Ometrà l'estampa del seu cos inert desplatat al sofà de casa, amb els texans abaixats fins als turmells després d'una palla mal gaudida, el parell de burilles llançades a terra, la llauna de cervesa trabucada damunt la taula i la cara d'os rentador amb què s'ha reconegut al mirall a quarts de dotze del migdia.

La Gina, decebuda amb el panorama que ofereix un narcisista com el Juanjo, agafarà la línia verda a quarts de set del matí i baixarà a Mundet. Per salut mental s'obliga a caminar els vuit minuts que separen aquesta boca de metro, per on surt al món cada matí, de l'entrada de l'Hospital Vall d'Hebron. No fa servir mai la parada més propera, tret de les poques vegades que va amb pressa o l'han avisat d'urgència. És infermera. Fa

quasi dos anys que treballa a l'hospital infantil, saltant de la planta primera d'oncohematologia pediàtrica a la cinquena o a l'hospital de dia, enllaçant contractes l'un darrere l'altre. La inestabilitat que promou el sistema actual i contra la qual no hi pot fer res. S'hi conforma. La Gina dona una importància relativa a aquesta incertesa laboral perquè, tot i que exerceix una feina que la fa sentir realitzada i viva malgrat la cruesa a què s'enfronta cada dia, valora positivament la sensació de tenir les portes obertes a possibles oportunitats que puguin sorgir. Avui estem aquí i demà ves a saber, pregonava sempre l'àvia materna de la Gina, el seu gran referent quan era petita i amb qui se sentia més íntimament connectada. Potser va ser l'àvia qui va inculcar-li l'amor per la canalla i el plaer d'estar en contacte directe amb les criatures, la transmissió d'aquesta estima que la Gina ha convertit en ofici. Hauria pogut ser mestra de primària a l'escola de qualsevol poble petit, o educadora social, o qualsevol altra professió que s'hagués proposat. Avui fa d'infermera des d'una vocació que l'àvia admiraria. Amb trenta-un anys acabats de fer i la relació amb el Juanjo esgotada, se sent incapaç de fer encaixar res que tingui connotacions de continuïtat. Les escales mecàniques de Mundet l'eleva a la superfície de la

ciutat mentre la música dels Menaix a Truà sona pels auriculars. «El vent ens portarà», diuen.

Les addiccions que el Juanjo nega fan que la Gina se senti feixuga, inquieta i poc desperta. No vol aquesta vida. La fa sentir-se bruta. Compaginar l'impacte dels infants malalts amb les mentides del triomfador adolescent de quaranta anys que va triar com a parella comença a ser un carrer sense sortida. Creu que té la decisió presa. Mentre enfila la pujada del parc arbrat que porta fins a l'entrada de les urgències infantils, llegeix el darrer missatge del Juanjo. L'ha escrit fa uns minuts. Pregunta a la Gina si aquesta nit té guàrdia — com si no ho sabés —, i li retreu que fan molt poques coses plegats, i que hauria de mirar de no treballar tant per estar descansada els vespres que ell no treballa, que ahir volia convidar-la a sopar al restaurant que un amic ha obert al Born malgrat que a darrera hora va ser impossible i per això es va posposar. Quins collons, Juanjo, pensa la Gina. Respon que sí, que aquesta nit està de guàrdia, que fins demà a primera hora no es veuran, i que si no està gaire pendent del telèfon és perquè tenen la planta plena i les jornades a l'hospital estan sent atapeïdes. Que hi haurà altres vespres, que